

ненъ цѣлия му животъ. Едва се наситилъ на пждарството, ето ти го въ село Сваленикъ при Рангелъ Картала.

— Хей, Карталъ! — вика дѣдо и чука съ тоягата си по старата вѣковна врата на воденицата.

Отвѣнъ тъмно като в'рогъ. Той намѣрилъ за удобно да пжтува ноше по хладнинка.

— Карталъ, ставай! — вика той пакъ и отпуща грамадна лапа на вратата.

Най-после вжтре се чуватъ стжпки . . . Кибритче свѣтва, лампено фитилче проиграва . . .

Като чувате „Карталъ,“ струва ви се, че ще видите нѣкакъвъ великанъ съ глава на вѣлкъ и ржце като метли. Нищо подобно. Карталътъ е малко, сухо човѣче съ остри рѣдки мустаци и дългъ вратъ, тънъкъ като царевиченъ кочанъ.

— Казвай, Карталъ, има ли работа за мене? Ако има, влизамъ, ако нѣма, поемамъ въ Костанденецъ, при Кущрявата.

— О, ти ли си бе! — изквичава Карталътъ. — Влѣзь де!

— Нѣмамъ време. Казвай, има ли работа за мене.

— Де влѣзь де!

— Нѣма да влѣза!

— Абе какъ ще се блѣскашъ чакъ до Костанденецъ? Чакай баремъ да се съмне.

— Разбрахъ. Работа за мене нѣма. Добре, хайде остани си

— Чакай! Каква ти е работата утре?

Но дългитѣ крачуни сж отнесли моя дѣдо вече на триста крачки, а докато Карталътъ се вмъкне назадъ и затвори вратата, мракътъ изцѣло е погълналъ и дѣда и шумътъ отъ стжпкитѣ му. . .

— Кущрява! — вика отдалечъ дѣдо. Работниците се движатъ изъ воденицата на Кущрявата, товарятъ, разнасятъ, чукатъ, отвозватъ. . .

— Мераба, Кущрява!

Вие сте увѣрени, че именцето Кущрява ще да е дадено на малко нищожно човѣче. А съвсемъ не е така.